

и неполитично поступање према најближем племену наисто-
ку нашем. Мало је било што нас оваке ствари и освојачка
политика у средњем веку бацише у турско ропство, него
треба оваким понашањем према Бугарима, каквим се г. Ми-
лојевић одликује, у данашње време да поновимо стара зла“
(Ibidem, 347).

1874 г.

№ 211.

Скопие.

Щомъ излѣзе въ 1870 г. султанскиятъ ферманъ за обра-
зуване на независима българска църква, изявиха се гласове
и отъ ония български крайща, които не бѣха влѣзли въ гра-
ницитъ на Българската екзархия, а, по членъ 10-и на фер-
мана, трѣбаше да се допита населението имъ и да се види
неговия брой. Такъво допитване най-напрѣдъ бѣ направено
въ Охридско и Скопско. Всичкото почти такмашно христи-
янско население, като българско, искаше да се присъедини
къмъ българската църква. Портата бѣ принудена да направи
плебисцитъ и да проводи и тамъ български владици. Ето из-
вадки отъ посланието на българскитъ владици до скопското
население, което се извѣстява, че, слѣдъ като било провѣreno
народното желание, изпраща имъ се български митрополитъ
Доротей:

Извѣстно Еи е, че прѣди нѣколко мѣсяци Честно-то Пра-
вителство на Н. Импер. Величество Султанъ Ябдулъ Азисъ Хана
Фендилии... вѣше благоволило да рѣши да сѫ испытж желаніе-
то на благочестиво-то и Христолюбиво-то населеніе отъ богоспаса-
мы-тѣ вългарски спархїи въ Македоніј и Ораклиј кон-то не
сѫ прѣброены въ Бысокославный-тѣ Импер. Ферманъ, и да сѫ
испѣлнилъ формалности-тѣ, кон-то сѫ изискованъ отъ Него,
отъ ферманъ-тѣ, за да сѫ признаи присъединеніе-то на реченытѣ
спархїи къмъ народножъ ни Епархїи и граждански. Извѣстно
Еи е още че по тока рѣшеніе испытъ-тѣ и испѣлненіе-то на нуж-
ны-тѣ формалности требаше да сѫ почни отъ Кашж-тѣ Богоспа-
саемж Епархїј и отъ Орийскж-тѣ. Есичко това кече сѫ скрши
за Богоспасаемж-тѣ Кашж Епархїј и Царско-то правителство bla-
говоли да признаи Епархїј-тѣ Еи къмъ народножъ ни Епар-
хїј и да ны даде Бератъ на Негою Прѣосвѣщенство г-на Дородеа
Екопески“ (Слѣдва дата 25 мартъ 1874 г. и подписьтъ на Ан-
тима Видински като екзархъ Български, на Илариона Тѣр-